

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ DE LES AL·LEGACIONS PRESENTADES PER MÉMORA SERVICIOS FUNERARIOS, S.L.U. EN RELACIÓ A L'APROVACIÓ DE LA PROPOSTA DE TEXT ARTICULAT DE L'ORDENANÇA DE CEMENTERIS DE LA CIUTAT DE BARCELONA

1. SOBRE LES AL·LEGACIONS DE CARÀCTER GENERAL AL PROJECTE D'ORDENANÇA DE CEMENTIRIS INICIALMENT APROVAT PER L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

1.1 El suposat incompliment dels principis de bona regulació i de les exigències en matèria de qualitat normativa

Com a primera al·legació, Mémora Servicios Funerarios, S.L.U. (**"Mémora"**) afirma que el text articulat de la nova Ordenança de Cementiris (**"l'Ordenança de Cementiris"**) no s'ajusta als principis de bona regulació contemplats en l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (la **"Llei 39/2015"**), ni a les exigències en matèria de *"millora de la qualitat normativa"* previstes en l'article 62 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (la **"Llei 19/2014"**).

En particular, Mémora al·lega que l'Ordenança de Cementiris infringeix els principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat i seguretat jurídica perquè considera que la iniciativa municipal desborda àmpliament el marc legal atributiu de les competències pròpies que li corresponen al municipi.

Front al que diu Mémora, del Preàmbul i del text articulat de l'Ordenança de Cementiris s'extrau amb claredat la finalitat de la norma i el compliment dels principis previstos en l'article 129 de la Llei 39/2015.

Així, el Preàmbul de l'Ordenança de Cementiris explica que la norma té per finalitat reforçar els drets de les persones usuàries dels serveis de crematori i cementiris. En aquest sentit, es sotmet la gestió dels cementiris de Barcelona als principis d'universalitat, accessibilitat, continuïtat, així com al principi del respecte al medi ambient, als drets de les persones usuàries i a la difusió i conservació del patrimoni cultural.

D'altra banda, l'Ordenança de Cementiris dona resposta a la necessitat d'una nova regulació de les concessions sobre sepultures que foren concedides a perpetuïtat.

Per altra part, el fet que l'Ordenança de Cementiris reiteri previsions establertes en altres normes no es pot en cap cas considerar contrari al principi de seguretat jurídica. Abans al contrari, l'Ordenança de Cementiris no està innovant o creant obligacions en relació amb les matèries regulades per altres normes, sinó que, tractant-se de qüestions molt relacionades amb la qualitat del servei, s'ha considerat necessari recordar el necessari compliment de determinades obligacions, moltes vegades per remissió de l'Ordenança de Cementiris a la normativa corresponent. Des de la perspectiva de la seguretat jurídica, doncs, s'està, doncs, recordant als operadors el necessari compliment de previsions normatives previstes en altres normes, reforçant l'exigència de la seva observança i, amb això, precisament la seguretat jurídica de la seva actuació en la prestació dels serveis de cementiri i crematori.

Per tot l'exposat, es desestima l'al·legació.

1.2 El projecte d'Ordenança de Cementiris municipalitzaria de forma contraria a dret i en règim de monopoli la prestació de serveis d'incineració/cremació dins del terme municipal de Barcelona

Com a segona al·legació, Mémoramanifesta que, malgrat que l'Ordenança de Cementiris regula *"la gestió dels cementiris i crematoris municipals"*, es contempla en l'article 18 de l'Ordenança de Cementiris que la sol·licitud de cremació es faci únicament *"en la forma i condicions que es determinen en els articles d'aquesta Ordenança"*. Segons Mémora aquest article, així com els articles 126, 127, 128 i 130 de l'Ordenança de Cementiris, deixarien entreveure una suposada "municipalització" del servei públic de crematoris, en règim de monopoli.

En relació amb aquesta l'al·legació cal tenir en compte les següents consideracions:

1. Antecedents del servei de cremació: l'Ajuntament va establir el servei i la seva prestació de forma directa

Històricament els *"serveis mortuoris"*, que estaven integrats pels serveis funeraris i els serveis de cementiri i crematori, es configuraven com un servei reservat a les entitats locals que, en el seu cas, podia ésser prestat en règim de monopoli, de conformitat amb la versió originària de l'article 86 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local

("LBRL"). En el cas del municipi de Barcelona, els serveis funeraris i els serveis de cementiri i crematori s'havien establert i es prestaven com a serveis públics per part de l'Ajuntament.

A partir de l'1 de gener de 1997 es va produir la liberalització dels serveis funeraris, en virtut del Reial Decret-Llei 7/1996, de 7 de juny, sobre mesures urgents de caràcter fiscal i de foment i liberalització de l'activitat econòmica, el que va impactar directament en la concepció dels "serveis mortuoris" que des d'aquell moment deixaren de ser considerats com un servei reservat a les entitats locals. En concret, la liberalització dels serveis funeraris determinà que aquests serveis es convertissin en una activitat econòmica diferenciada dels serveis públics de cementiris i crematoris.

El 7 de febrer de 1997, l'Ajuntament de Barcelona aprovà acordar la gestió dels serveis funeraris i els serveis públics de cementiri i crematori per part d'una empresa mixta formada per l'Ajuntament i un accionista privat seleccionat mitjançant un procediment de pública concurrència: Serveis Funeraris de Barcelona, S.A. ("SFB"). D'aquesta manera, SFB passà a ser l'entitat que passava a prestar tant l'activitat de serveis funeraris com els serveis públics de cementiri i crematori. A tal efecte, l'Ajuntament aportà a SFB tots els actius i passius necessaris per a prestar els serveis funeraris i els drets d'ús i explotació de determinats cementiris i crematoris necessaris per a prestar els serveis públics de cementiri i crematori.

El 26 de maig de 2006, l'Ajuntament de Barcelona aprovà l'escissió parcial de la societat SFB mitjançant l'aportació de la unitat econòmica consistent en la prestació dels serveis públics municipals de cementiris i de cremació a una societat anònima de nova creació (Cementiris de Barcelona, S.A. -"CdB"-) constituïda per l'Ajuntament i pel mateix soci privat de SFB. En efecte, des d'aquell moment, CdB va passar a ser l'entitat encarregada de la prestació dels serveis públics municipals de cementiri i cremació, i SFB l'entitat que prestava l'activitat econòmica de serveis funeraris.

L'1 d'octubre de 2010, l'Ajuntament de Barcelona va aprovar el canvi de forma de gestió dels serveis públics de cementiri i crematori passant del model de gestió indirecta al model de gestió directa. A tal efecte, l'Ajuntament rescatà la participació privada en el capital de CdB de tal manera que aquesta societat es convertí en una societat de capital íntegrament públic que permetia a l'Ajuntament de Barcelona la gestió directa del servei públic de cementiri i crematori.

2. Anàlisi del servei de cremació: el servei de cremació està establert com un servei públic gestionat directament però que no està configurat en règim de monopoli

En vista dels antecedents exposats es pot afirmar que en l'actualitat a la ciutat de Barcelona existeix un servei públic de crematoris que presta l'Ajuntament a través de CdB. En efecte, l'Ajuntament presta el servei en el marc dels termes que aquest ha estat establert i en els crematoris públics que estan afectes a aquest servei.

Sense perjudici de l'anterior, el servei públic de crematoris no es configura com una activitat o servei reservat a l'Ajuntament en règim de monopoli, tota vegada que no és cap de les activitats o serveis essencials sobre els que l'article 86.2 de la LBRL permet establir el règim de monopoli. Per tant, el fet que l'Ajuntament hagi establert i presti el servei públic de cremació, no impedeix que es pugui exercir la iniciativa privada per a prestar aquest servei.

Així ho estableix la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 19 de maig de 2011 (JUR 367060):

"1) No hay base legal o reglamentaria alguna que obligue a realizar forzosamente las incineraciones en cementerios o en equipamientos municipales, pues incluso el artículo 53 del Decreto estatal 2263/1974, de 20 de julio, establece únicamente el deber de disponer de crematorio de cadáveres dentro del recinto del cementerio en los municipios de población superior a medio millón de habitantes y la posibilidad de instalarlos también en el caso de municipios de menor población, pero en ninguna parte prohíbe que, además de tales crematorios, existan otros en sitios diferentes de los cementerios, de tal forma que la eventual existencia de crematorios privados no dispensaría a los ayuntamientos de más de medio millón de habitantes de la obligación de instalar también uno en el cementerio, siendo así vana la equiparación de los servicios de crematorio y cementerio."

Per tant, en hipòtesi seria possible que entitats privades prestessin activitats relatives al servei de cremació a la ciutat de Barcelona de forma complementària al servei públic de cremació que presta CdB.

En tot cas, cal tenir en compte que l'activitat de cremació independentment de qui la presti (públic o privat) o de com es presti (en el marc d'un servei públic o com una activitat privada) està subjecta el règim d'intervenció i control previst en la normativa aplicable. En particular, cal tenir en compte el règim previst per l'activitat d'incineració en la Secció Tercera del Capítol Segon del Reglament de policia sanitària mortuòria aprovat pel Decret 297/1997, de

25 de novembre. I en la mateixa línia també cal tenir en compte el règim d'intervenció ambiental per a l'activitat d'incineració previst en la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats.

Per tant, en cas que una entitat privada volgués prestar activitats relatives al servei de cremació a la ciutat de Barcelona, aquesta entitat hauria de complir amb les previsions contingudes a la normativa sectorial que, en el seu cas, li resultin aplicables.

3. Objecte de l'ordenança de Cementiris en relació als crematoris: l'Ordenança únicament regula el "servei públic" de crematori

Tenint en compte que l'Ajuntament de Barcelona ha establert l'activitat de cremació com un servei públic municipal, l'Ajuntament hauria de dictar la corresponent disposició que reguli aquest servei. En efecte, de conformitat amb l'article 159 del Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals aprovat pel Decret 179/1995, de 13 de juny, quan s'implanta un servei públic s'ha d'aprovar per l'Ajuntament un reglament que reguli el servei.

Doncs bé, a l'Ordenança de cementiris es conté, entre d'altres, la regulació del servei públic local de cremació. En efecte, en aquesta Ordenança es regula (i) les activitats que conformen el servei públic de cremació; (ii) la forma com s'ha de prestar el servei públic de cremació; i (iii) els drets de les persones usuàries en relació a aquest servei.

En aquest sentit, cal tenir en compte que aquestes previsions no serien aplicables a les entitats privades que poguessin prestar l'activitat de crematori a la ciutat de Barcelona al marge del servei públic de crematori que presta l'Ajuntament. En aquests casos, l'activitat hauria de complir amb la normativa sectorial que resulta aplicable. No obstant, aquestes entitats no haurien de complir amb les previsions de l'Ordenança de cementiris perquè aquest només regula el servei públic de crematoris que presta l'Ajuntament.

Per tant, cal concloure que l'Ordenança de Cementiris no instaura el règim de monopoli en el servei públic de crematori, ni impedeix l'exercici d'aquesta activitat per part de les entitats privades. L'Ordenança únicament regula el servei públic de crematori que ja estava establert i que es presta mitjançant CdB.

La regulació establerta a l'Ordenança en cap cas impedeix que els privats puguin exercir el servei de crematoris sempre i quan compleixen amb la normativa sectorial aplicable.

En qualsevol cas, per tal d'esvair qualsevol dubte, s'introdueix una disposició final segona en l'Ordenança per tal d'incloure els aclariments corresponents.

Així mateix, per tal d'esvair qualsevol dubte, s'ha incorporat a l'Ordenança de Cementiris referències expresses als crematoris municipals amb el propòsit de deixar clar que el servei de cremació regulat per l'Ordenança de Cementiris és el referit als crematoris municipals.

4. Procedència de regular el servei públic de crematoris a l'Ordenança de cementiris

L'activitat d'incineració o cremació presenta unes peculiaritats pròpies que la distingeix de l'activitat econòmica de serveis funeraris i del servei públic de cementiris. No obstant, en el cas del servei públic de crematoris establert a la ciutat de Barcelona, existeixen diferents raons que fonamenten que aquest servei es reguli conjuntament amb el servei públic de cementiri.

En primer lloc, cal tenir en compte que en l'actualitat s'ha establert la mateixa forma de prestació del servei públic de cementiris que el servei públic de crematoris. En efecte, des que l'any 2010, l'Ajuntament va aprovar el canvi de forma de gestió dels serveis públics de cementiri i crematori, aquests serveis es presten de forma directa per l'Ajuntament a través de CdB. Tenint en compte l'anterior, resulta oportú i coherent que el servei públic de cementiris i el servei públic de crematoris (que són prestat de la mateixa forma) es regulin en la mateixa Ordenança.

A més a més, es pot entendre que el servei de cremació s'assimila al servei públic de cementiri, tota vegada que pot ser un servei substitutiu o complementari del servei de cementiri, i que no forma part dels serveis funeraris.

En aquest sentit, l'Informe de fiscalització dels serveis Funeraris i dels Cementiris en les Corporacions Locals del Tribunal de Comptes va definir el servei de cremació com un servei

municipal voluntari que pot prestar-se en concurrència amb la iniciativa privada, però que es diferencia de l'activitat econòmica de serveis funeraris.¹

Al seu torn, la Resolució del Consell de la Comissió Nacional de la Competència de 17 de setembre de 2008 (expedient C-0097/08), a la que s'ha remès l'Autoritat Catalana de la Competència en el seu informe "*Ús del tanatori i els seus efectes sobre la competència en els serveis funeraris*" de juliol de 2016 (ref. nº: ES 11/2015)², es considera el "mercat de serveis de cremació o incineració" de forma diferenciada del "mercat de serveis funeraris". I, en aquesta mateixa línia, la Resolució de l'ACCO de 25 de novembre de 2014 (Exp. 40/2011) indica que tradicionalment els serveis de cementiri i de cremació no estan compresos en els serveis funeraris.

Tenint en compte l'anterior, es considera fonamentat que el servei públic de cremació es reguli a l'Ordenança de Cementiris i no com a una part de l'Ordenança de Serveis Funeraris.

Per tot l'exposat, es desestima l'al·legació.

1.3 El projecte de l'Ordenança de Cementiris aprovat inicialment suposadament establiria un règim jurídic clarament discriminatori en perjudici de les empreses funeràries privades

Com a tercera al·legació, Mémora fa referència al "*nou servei funerari municipal*" a través de l'ampliació de l'objecte social de CdB i a l'exercici simultani de la potestat reguladora i la participació en el mercat regulat. Considera que l'aprovació definitiva de l'Ordenança de Cementiris no respecta el principi d'igualtat concurrencial que ha de presidir el funcionament d'un mercat liberalitzat com seria suposadament el dels serveis de crematoris.

Com s'ha argumentat en l'apartat anterior, l'Ordenança de Cementiris regula el servei públic municipal de crematori. Així doncs, les previsions de l'Ordenança de Cementiris no seran aplicables a les entitats privades que poguessin prestar l'activitat de crematori a la ciutat de Barcelona al marge del servei públic de crematori que presta l'Ajuntament. En aquests casos, l'activitat haurà de complir amb la normativa sectorial que resulta aplicable.

¹ Resolució de 28 d'octubre de 2008 de la Comissió Mixta per a les Relacions amb el Tribunal de Comptes (Butlletí Oficial de l'Estat, de 10 de febrer de 2009) <http://www.boe.es/boe/dias/2009/02/10/pdfs/BOE-A-2009-2308.pdf>

² http://acco.gencat.cat/web/.content/80_acco/documents/arxius/actuacions/ES-11-2015-Estudi-tanatori_ESP.pdf

Per tant, l'Ordenança de Cementiris no vulnera el principi d'igualtat concurrencial, ni impedeix l'exercici d'aquesta activitat per part de les entitats privades. L'Ordenança únicament regula el servei públic de crematori que ja estava establert i que es presta mitjançant CdB.

D'altra banda, en relació amb les al·legacions de Mémora relatives al "*nou servei funerari municipal*" a través de l'ampliació de l'objecte social de CdB i a l'exercici simultani de la potestat reguladora i la participació en el mercat regulat, cal advertir que aquestes no són qüestions objecte d'aquest expedient, sinó a l'expedient d'iniciativa de l'activitat econòmica en matèria de serveis funeraris tramitat per l'Ajuntament de Barcelona i sotmès a informació pública per mitjà d'anunci publicat al BOP i al DOGC el passat 27 de desembre de 2016, en el qual Mémorava fer les al·legacions que va considerar oportunes, que van ser contestades en el marc del referit expedient d'iniciativa econòmica.

Per l'exposat, es desestima l'al·legació.

2. SOBRE LES AL·LEGACIONS AL ARTICULAT DEL PROJECTE D'ORDENANÇA DE CEMENTIRIS INICIALMENT APROVAT PER L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Per acabar, Mémora realitza diverses consideracions en relació amb diferents articles de l'Ordenança de Cementiris:

(i) Article 120

En relació amb l'article 120 de l'Ordenança de Cementiris, referent als tràmits per a la sol·licitud del servei de cremació de cadàvers i restes humanes, Mémora al·lega que el requeriment de "*l'aportació de títol de sepultura on s'inhumaran les cendres*" previst en l'apartat 2 de l'article 120 de l'Ordenança de Cementiris és contrari a l'article 53 del Decret 2263/1974, de 20 de juliol, pel que s'aprova el Reglament de Policia Sanitària Mortuòria (el "**Reglament de Policia Sanitària Mortuòria**"), segons el qual "*el transport de cendres o el seu dipòsit no estarà subjecte a cap exigència sanitària*".

Doncs bé, encara que el transport de cendres o el seu dipòsit no estigui subjecte a cap exigència sanitària, res impedeix que l'Ordenança de Cementiris a l'hora de regular la prestació del servei municipal de cremació incorpori mesures destinades a afavorir una actuació mediambientalment correcta. Cal tenir present que la regulació que s'hi preveu

també contempla la possibilitat que l'Ajuntament ofereixi una altra opció diferent a l'aportació de títol de sepultura i que l'Ordenança permet a les persones sol·licitants del servei fer-se càrrec de les cendres.

Per tant, es desestima l'al·legació plantejada.

(ii) Article 126

Pel que fa a l'article 126 de l'Ordenança de Cementiris, Mémora considera que la possibilitat que l'entitat gestora en qui delegui l'Ajuntament pugui instruir i resoldre un expedient administratiu és indeguda.

En relació amb aquesta qüestió, cal assenyalar que no es pot qualificar aquesta previsió com a indeguda. La delegació és una institució jurídicament admissible segons la normativa de procediment administratiu vigent i serà tècnicament admissible sempre que es compleixi amb l'esmentada normativa.

Per tant es desestima l'al·legació en relació amb aquest punt.

Per altra banda, Mémora al·lega que l'article 126 de l'Ordenança de Cementiris fa una referència a l'article 162 de l'Ordenança de Cementiris el qual no existeix. És evident que es tracta d'un error tipogràfic que s'ha corregit en la nova proposta de redacció de l'Ordenança de Cementiris.

Per tant, s'estima l'al·legació en relació amb aquest punt

Per últim, Mémora considera que l'impossibilitat d'acceptar un fèretre sense la corresponent autorització de Sanitat s'hauria de cenyir als cadàvers que presentin un risc sanitari. S'estima l'al·legació de Mémora en aquest punt. En la nova proposta de text de l'Ordenança de Cementiris es limita l'impossibilitat d'acceptar fèretres sense l'autorització de Sanitat corresponent als cadàvers que presentin un risc sanitari. Així, l'apartat 1 de l'article 126 quedaria redactat:

"L'Ajuntament o entitat gestora en qui delegui, un cop instruït l'expedient especial individualitzat amb totes les precisions obligatòries i discrecionals el remetrà tot seguit a l'òrgan competent per l'autorització del servei. Cap fèretre que pertanyi al Grup I, segons es defineix en l'article 8 del Reglament de Policia Sanitària Mortuòria, serà acceptat sense l'autorització corresponent de Sanitat."

(iii) Article 127

Mémora al·lega que hi ha una referència errònia a l'article 119.2 de l'Ordenança de Crematoris. Efectivament, hi ha un error tipogràfic. La referència correcta és a l'article 122.2 de l'Ordenança de Crematoris, com assenyala Mémora.

Per tant, s'estima l'al·legació en aquest punt.

En relació amb l'apartat 2 de l'article 127 de l'Ordenança de Cementiris Mémora considera que és contradictori amb el que estableix el Reglament de Policia Sanitaria Mortuòria perquè s'exigeix en la diligència de contractació que es faci constar *"la destinació que es donarà a les cendres"*, però el Reglament de Policia Sanitaria Mortuòria no estableix cap exigència sanitària per al transport o dipòsit de cendres.

Encara que el Reglament de Policia Sanitaria Mortuòria no estableixi cap exigència sanitària al transport o dipòsit de cendres, no impedeix que es faci constar en la diligència de contractació del servei la destinació de les cendres.

Per tant, es desestima l'al·legació en aquest punt.

Per altra banda, l'article 127 de l'Ordenança de Cementiris fa referència a què *"el dia i l'hora de la inhumació i del lliurament al sol·licitant del servei de les cendres seran fixats per l'Ajuntament o entitat gestora en qui delegui, de conformitat amb les necessitats del servei"* amb base en què l'Ordenança regula la prestació del servei públic municipal de crematoris. Aquesta és la raó per la qual l'Ordenança només fa referència a l'Ajuntament. Cal insistir en què la regulació establerta a l'Ordenança en cap cas impedeix que els privats puguin exercir el servei de crematoris sempre i quan compleixen amb la normativa sectorial aplicable.

Així, es desestima l'al·legació en aquest punt.

(iv) Article 128

Mémora al·lega que l'article 128 de l'Ordenança de Cementiris fa una referència errònia a l'article 124.2 de l'Ordenança. En efecte, es tracta d'una referència errònia, per això s'estima

l'al·legació en aquest punt i es modifica el text de l'Ordenança fent referència a l'article 127.2 de l'Ordenança de Cementiris, com al·lega Mémora.

L'apartat 1 de l'article 128 de l'Ordenança de Cementiris estableix que *"l'encarregat de l'Ajuntament o entitat gestora en qui delegui acatarà l'ordre de cremació rebuda"* amb base en què l'Ordenança de Cementiris regula el servei municipal de cremació.

En aquest sentit, es proposa modificat l'apartat 6 de l'article 128 de l'Ordenança de Cementiris per aclarir que la regulació establerta es refereix als crematoris municipals. El nou text de l'apartat 6 serà el següent:

*"En el mateix **cementiri municipal** on tingui lloc la cremació es disposarà de columbaris i parcel·les per a cendres, les quals podran ser adquirides pels interessats d'acord amb les tarifes vigents, sempre que existeixi espai que possibiliti la nova construcció o transformació d'altre tipus de sepultura."*

Amb motiu de l'anterior, es desestima l'al·legació.

(v) Article 129

Mémora considera que l'article 129 de l'Ordenança de Cementiris incideix en la idea de la reserva del servei de cremació a favor de l'Ajuntament i la inviabilitat de què els serveis de cremació siguin prestats per empreses privades.

Com s'ha exposat, l'Ordenança de Cementiris no instaura el règim de monopoli en el servei públic de crematori, ni impedeix l'exercici d'aquesta activitat per part de les entitats privades. L'Ordenança únicament regula el servei públic de crematori que ja estava establert i que es presta mitjançant CdB.

Per tant, es desestima l'al·legació.

(vi) Article 130

Igualment Mémora considera que l'article 130 de l'Ordenança de Cementiris exclou la possibilitat de que hi hagi forns d'incineració privats llurs titulars portin el seu propi registre.

169

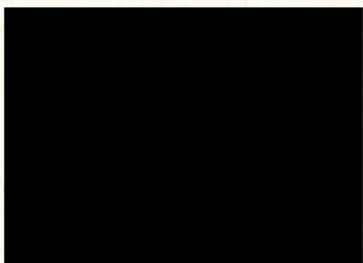
Per evitar aquestes confusions, s'ha proposat modificar l'article 130 de l'Ordenança de Cementiris i establir que en el registre s'inscriuran totes les cremacions municipals, de manera que els particulars podran gestionar el seu propi registre.

La redacció de l'article 130 de l'Ordenança de Cementiris quedaria de la següent manera:

*"L'òrgan competent de l'Ajuntament o entitat gestora en qui delegui portarà un registre **on inscriurà totes les cremacions municipals** dutes a efecte, amb les dades de la persona cremada, data i hora de la realització del servei, i subsegüent situació de les cendres, **amb indicació el lloc del cementiri municipal on hagin estat inhumades** o la circumstància d'haver estat traslladades a un altre cementiri, o lliurades a la família, havent de constar, en el darrer cas el rebut amb la firma de la persona autoritzada."*

Amb motiu de l'anterior, es desestima l'al·legació.

Barcelona, 10 de novembre de 2017.

Director d'Empreses, Entitats Municipals i Recursos